

Lect. univ. dr. OLIVIU PUIE

***Contracte civile în contextul noului Cod civil
și al noului Cod de procedură civilă***

*Lucrarea a avut în vedere legislația, doctrina și jurisprudența existente
până la data de 1 iunie 2014.*

Lect. univ. dr. OLIVIU PUIE

***Contracte civile în contextul noului Cod civil
și al noului Cod de procedură civilă***

Universul Juridic
București
-2014-

Editat de S.C. Universul Juridic S.R.L.

Copyright © 2014, S.C. Universul Juridic S.R.L.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin

S.C. Universul Juridic S.R.L.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără acordul scris al

S.C. Universul Juridic S.R.L.

**NICIUN EXEMPLAR DIN PREZENTUL TIRAJ NU VA FI
COMERCIALIZAT DECÂT ÎNSOTIT DE SEMNĂTURA ȘI
ȘTAMPILA EDITORULUI, APLICATE PE INTERIORUL
ULTIMEI COPERTE.**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PUIE, OLIVIU

**Contractele civile în contextul Noului Cod civil și al
Noului Cod**

**de procedură civilă / Oliviu Puie. - București : Universul Juridic,
2014**

Bibliogr.

ISBN 978-606-673-356-4

347.45/47(498)

REDACȚIE:

tel./fax: **021.314.93.13**

tel.: **0732.320.666**

e-mail: **redactie@universuljuridic.ro**

DEPARTAMENTUL

DISTRIBUȚIE:

tel.: **021.314.93.15**

fax: **021.314.93.16**

e-mail: **distributie@universuljuridic.ro**

www.universuljuridic.ro

Considerații preliminare. Implicațiile noului Cod civil și ale noului Cod de procedură civilă în materia contractelor civile

Secțiunea 1. Considerații preliminare. Concepția monistă adoptată de noul Cod civil prin unificarea dispozițiilor legii civile cu cele ale legii comerciale

Noul Cod civil aprobat prin Legea nr. 287/2009¹, adoptând concepția monistă având drept consecință unificarea dispozițiilor dreptului civil cu cele ale dreptului comercial, a adus mutații semnificative și în materia contractelor, astfel că, prin abrogarea Codului comercial român, noul Cod civil rămâne dreptul comun intern în materia relațiilor comerciale. Sub acest aspect, dispozițiile art. 2 C. civ. stipulează că prezentul cod este alcătuit dintr-un ansamblu de reguli care constituie dreptul comun pentru toate domeniile la care se referă litera sau spiritul dispozițiilor sale. De asemenea, potrivit art. 3 NCC, dispozițiile acestuia se aplică și raporturilor dintre profesioniști, precum și raporturilor dintre aceștia și orice alte subiecte de drept civil. În accepțiunea art. 8 alin. (1) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a noului Cod civil², noțiunea de „profesionist” prevăzută de art. 3 C. civ., include toate categoriile de comerciant, întreprinzător, operator economic, precum și orice alte persoane autorizate să desfășoare activități economice sau profesionale, astfel cum aceste noțiuni sunt prevăzute de lege, la data intrării în vigoare a Codului civil.

În consecință, dreptul nostru intern, nu mai face distincția între actele civile și cele comerciale, întrucât, noul Cod civil, desăvârșind concepția monistă a unificat dispozițiile legii civile cu cele ale legii comerciale.

Pe de altă parte, potrivit art. 8 alin. (2) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a noului Cod civil, în toate actele normative în vigoare, expresiile „acte de comerț”, respectiv, „fapte de comerț” se înlocuiesc cu expresia „activitățile de producție, comerț și prestări de servicii”.

În fine, mai precizăm faptul că, potrivit art. VII din O.U.G. nr. 79/2011, pentru reglementarea unor măsuri necesare intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil³ (aprobată prin Legea nr. 60/2012⁴), în locul sintagmelor „contract comercial” și „contracte sau acte de comerț” se folosesc sintagmele „contract civil”, respectiv „contracte”.

Se poate concluziona, așadar, că, deși concepția monistă consacrată prin noul Cod civil, a condus la unificarea dispozițiilor de drept civil cu cele ale dreptului comercial, având drept consecință abrogarea expresă a Codului comercial român, și noul Cod civil, utilizează prin art. 8 alin. (2) din Legea nr. 71/2011 conceptul „activități de comerț”.

Cu privire la efectele caracterului „monist” al Codului civil român actual asupra ființării, în continuare, a unui „drept comercial” în România, în literatura de specialitate⁵ se arăta că, în

¹ Legea nr. 287/2009 – Codul civil – a fost republicată în M. Of. nr. 505 din 15 iulie 2011, cu modificările și completările ulterioare.

² Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil a fost publicată în M. Of. nr. 409 din 10 iunie 2011, cu modificările și completările ulterioare.

³ O.U.G. nr. 79/2011 a fost publicată în M. Of. nr. 696 din 30 septembrie 2011.

⁴ Legea nr. 60/2012 pentru aprobarea O.U.G. nr. 79/2011 a fost publicată în M. Of. nr. 255 din 17 aprilie 2012.

⁵ A se vedea Ș. Beligrădeanu, *Considerații în legătură cu efectele caracterului „monist” al Codului civil român actual asupra ființării, în continuare, a unui „drept comercial” în România*, în *Dreptul* nr. 9/2012, p. 24; mai nou, după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, într-o lucrare „monumentală” consacrată noului Cod de

sinteză, se poate vorbi (discuta) în prezent despre un drept comercial (român), dar numai dacă această sintagmă este concepută ca o diviziune (componentă) a dreptului profesioniștilor, diviziune care, la rândul ei, constituie o subramură a dreptului civil. În general, juriștii români trebuie să înțeleagă odată că adoptarea unui nou Cod civil, ca, de altfel, și a unui Cod de procedură civilă, a fost o necesitate obiectivă, de modernizare a legislației române, a aducerii la nivelul legislațiilor contemporane din statele avansate, iar, dacă sunt de bune-credință, nu trebuie să se transforme în veșnice Casandre ale noilor coduri (civil și de procedură civilă), ci trebuie să aibă permanent în vedere adagiul dreptului roman, potrivit căruia *actus interpretandus est potius ut valeat quam ut pereat*, adică, actul (*lato sensu*, deci și legea) trebuie să fie interpretat în sensul (înțelesul) în care el să aibă (să poată produce) un efect, iar nu pentru a-l nimici (a-l lăsa fără de efect)¹.

Același autor, într-un alt studiu² arată că dreptul civil monist actual, trebuie conceput într-o manieră telescopică, astfel: dreptul privat (sfera cea mai largă); dreptul civil (componenta esențială a dreptului privat); dreptul profesioniștilor (componenta de bază a dreptului civil); dreptul profesioniștilor-operatori economici (latura esențială a dreptului profesioniștilor), noțiune mai precisă decât aceea de comercianți sau de întreprinzători. În continuare, autorul concluzionează că denumirea „dreptul profesioniștilor-operatori economici” este, deși corectă, relativ greoaie și insolită, motiv pentru care poate fi utilizată, *brevitas causa*, în prezent, în continuare, și denumirea de „drept comercial”, în virtutea tradiției, dar numai sub condiția de a nu omite nici un singur moment că un astfel de „drept comercial” categoric nu mai este o ramură autonomă a dreptului privat, distinctă de dreptul civil, ci o substructură a dreptului profesioniștilor, drept care, la rândul-i, este o subramură (componentă) a dreptului monist român³.

Într-un alt studiu aparținând unui reputat doctrinar în materia dreptului comercial⁴, se arată că teza creație „pur românească” potrivit căreia, în temeiul sistemului monist de reglementare, raporturile comerciale devin raporturi civile și, implicit, dreptul comercial își încetează existența, este o eroare, care se explică prin dorința autorilor proiectului Codului civil de a „inova”, precum și prin insuficiența cunoaștere a principiilor și evoluției dreptului comercial în România și în țările europene.

În consecință, autorul, întemeindu-și opinia pe interpretarea dispozițiilor Codului civil în vigoare și a faptelor petrecute în istoria dreptului comercial, concluzionează că raporturile comerciale nu se transformă în raporturi civile, ci rămân raporturi comerciale, iar dreptul comercial continuă să existe, însă pe baza noilor fundamente ale Codului civil. Ca atare, existând în continuare raporturi juridice comerciale, continuă să existe și dreptul comercial, dar pe baza

procedură civilă, se arată, motivat, că, chiar în condițiile tezei moniste, nu erau motive temeinice pentru a exclude cu totul din vocabularul juridic termenul „comerciant”, întrebuințat în normele comunitare (I. Deleanu, *Tratat de procedură civilă*, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2013, *infra* nota 2, p. 63). Continuând raționamentul, reputatul autor arată că, „înțelegând să înlăture distincția dintre acțiunea civilă și acțiunea comercială sau dintre litigiul civil și litigiul comercial – repudiind astfel, cum se zice, dintr-un condei, Codul comercial – una dintre cele mai venerabile și mai articulate reglementări, verificate și consolidate în timp, pe de o parte, iar, pe de alta, ignorând normele comunitare (europene) care evocă totuși, distinct, cele două categorii – legiuitorul, între altele, după caz, se referă la profesioniști și, prin antinomie, la neprofesioniști, termeni cu valențe semantice multiple și uneori nu numai echivoci, ci chiar peiorativi (*ibidem*, p. 67); a se vedea, de asemenea, B. Diamant, *Unificarea și noul Cod civil*, în RDC nr. 1/2013, pp. 25-27; B. Diamant, *Observații cu privire la Noul Cod de procedură civilă, intrat în vigoare la 15 februarie 2013*, în RDC nr. 4/2013, pp. 45-47.

¹ Ș. Beligrădeanu, *op. cit.*, *infra* nota 52, p. 25.

² A se vedea Ș. Beligrădeanu, *Suntem în prezența unei contradicții între concepția monistă a noului Cod civil, pe de o parte, și prevederile art. 2.557 alin. (2) din același cod, coroborate cu existența disciplinei juridice a dreptului comerțului internațional, pe de altă parte?*, în Dreptul nr. 11/2013, pp. 28 și 29.

³ *Ibidem*, p. 29.

⁴ A se vedea S.D. Cărpenu, *Dreptul comercial – între continuitate și contestare*, în Dreptul nr. 10/2012, pp. 15 și 16.

noilor concepte reglementate de Codul civil¹. Autorul își fundamentează teza, potrivit căreia însuși noul Cod civil recunoaște expres caracterul distinct al raporturilor juridice comerciale, față de raporturile juridice civile, prin textul art. 2.557 alin. (2) al Codului, situat în Cartea a VII-a a acestuia („Dispoziții de drept internațional privat”), dispoziții care statuează că: „în înțelesul prezentei cărți, raporturile de drept internațional privat sunt raporturi civile, comerciale, precum și alte raporturi de drept privat cu element de extraneitate”².

Opinia autorului *supra cit.* este criticată în literatura de specialitate³, arătându-se că excepția instituită prin art. 2.557 alin. (2) C. civ. de la regula noii legislații române este perfect rațională și juridic justificată, întrucât, prezența elementului de extraneitate constituie tocmai criteriul de delimitare a raporturilor de drept internațional privat față de raporturile juridice interne ori unificate, iar tocmai aceasta relevă că dreptul internațional privat are o metodă de reglementare specifică diferită de cea a dreptului civil intern.

Ca atare, autorul concluzionează⁴ că nici elementul de extraneitate nu este de natură să justifice distincția dintre dreptul (privat) intern și dreptul internațional privat, specificul ramurii dreptului internațional privat fiind tocmai elementul de extraneitate, așadar, împrejurarea că raportul de drept internațional privat, spre deosebire de cel de drept privat intern, are legătură cu mai multe sisteme de drept. În acest context, se arată de către autorul *supra cit.*, pornind de la împrejurarea că numeroase sisteme de drept sunt, în prezent „dualiste”, în timp ce altele sunt „moniste”, că, în raport cu situația juridică obiectivă a acestei diversități, în cuprinsul art. 2.557 alin. (2) NCC român nu putea ignora această realitate; așa fiind, menționarea exclusiv în textul amintit, în mod distinct, a raporturilor juridice civile, comerciale etc. (alături de alte raporturi juridice de drept privat cu element de extraneitate, specific dreptului internațional privat) se impunea aici – dar numai aici – în mod necesar, de vreme ce Cartea a VII-a a Codului (art. 2.557-2.663) statornicește dispoziții de drept internațional privat, spre deosebire de restul normelor Codului, care are în vedere reglementarea normelor de drept intern în materie⁵.

De asemenea, în literatura de specialitate⁶ s-a apreciat că prin topirea dreptului comercial în niște reglementări civile ne aflăm în fața unei inginerii juridice prin care se încearcă diminuarea gravității actelor și faptelor de comerț comise în cele peste două decenii ale tranziției la economia de piață, dintr-o astfel de perspectivă juridică urmărindu-se cercetarea unor acte și fapte suspecte de crimă organizată prin trecerea tranzacțiilor comerciale de o gravitate deosebită – prin consecințele lor economice – în categoria contractelor civile. Cu privire la cele afirmate de către autorul *supra cit.*, în literatura de specialitate⁷ se afirmă că acestea reprezintă o viziune catastrofică a noului Cod civil, arătându-se că marile fraude, falimentele scandaloase, uriașele delapidări, privatizări pe nimic, transformarea unor uzine ultramoderne în grămezi de fier vechi date la topit, corupția uriașă etc., au avut loc, cu precădere, în ultimul deceniu al veacului al XX-lea și în primul deceniu al mileniului trei, când, în România, dreptul privat era dualist, pilonii acestuia fiind Codul civil din 1864 și Codul comercial din 1887, completate cu o serie de legi prost concepute și aplicate.

În opinia noastră, considerăm că se impunea consacrarea în continuare a autonomiei dreptului comercial, această ramură distinctă de drept fiind consacrată de secole și în contextul

¹ *Ibidem*, p. 16.

² *Ibidem*.

³ Ș. Beligrădeanu, *Suntem în prezența unei contradicții...*, p. 33.

⁴ *Ibidem*, p. 34.

⁵ *Ibidem*.

⁶ A se vedea D. Mazilu, *Tranzacțiile comerciale de sute de miliarde de euro – redefinite printr-o inginerie juridică a fi niște contracte de drept civil. Se urmărește, oare, prin această operațiune, acoperirea vinovaților și a vinovaților de fapte suspecte de crimă organizată?*, în RDC nr. 3/2012, pp. 58 și 59.

⁷ Ș. Beligrădeanu, *Suntem în prezența unei contradicții...*, p. 35.

în care, după cum s-a remarcat și în literatura de specialitate¹, pe plan mondial se constată o tendință de reglementare diversificată, sens în care au fost create ramuri de drept, care reglementează raporturi juridice din materia dreptului transporturilor, al dreptului agricol, al dreptului funciar (materia dreptului funciar și a cadastrului și publicității imobiliare constituie o disciplină distinctă de predare în cadrul unor facultăți de drept).

Sub acest aspect, deși se pare că unificarea dispozițiilor civilului cu cele ale comercialului au fost inspirate de către legiuitorul român din Codul civil italian din 1942, dar act cod a permis adoptarea ulterioară a unor dispoziții specifice dreptului comercial, cum sunt cele referitoare la mijloacele de plată. Este adevărat că și în dreptul nostru, instituții specifice ale dreptului comercial, cum sunt falimentul, insolvența, societățile constituite în temeiul Legii nr. 31/1990 au o reglementare distinctă, dar aceste reglementări trebuie să aparțină unei ramuri distincte, respectiv a dreptului comercial, deși, în urma modificărilor aduse noului Cod de procedură civilă prin Legea nr. 76/2012, titlul Legii nr. 31/1990 a devenit „Legea societăților”, și nu Legea societăților comerciale”, după cum era titlul legii înainte de modificare. O atare eliminare, în opinia noastră, a sintagmei „comerciale” din titlul Legii nr. 31/1990 nu poate fi de natură a elimina specificitatea relațiilor de natură comercială pe care le exercită aceste societăți, o atare eliminare, fiind doar formală, în opinia noastră, pentru a se scoate în evidență caracterul monist instituit prin dispozițiile noului Cod civil.

Ca atare, opinia noastră, în acord cu opinia exprimată în literatura de specialitate² este aceea că existența unor instituții specifice dreptului comercial impune ca reglementarea acestor instituții să fie făcută prin acte normative specifice dreptului comercial și distincte de dreptul civil, aceasta, întrucât, există diferențe esențiale între un proces civil și unul comercial, sub mai multe aspecte, dintre care putem enumera regulile privind probatoriile care sunt diferite în comercial față de civil, capacitatea părților solidaritatea debitorilor etc.

Se impune precizarea că în materia probelor, prin dispozițiile art. 230 lit. c) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a noului Cod civil, dispozițiile Codului comercial în materia probelor a supraviețuit până la data de 15 februarie 2013, data intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă³.

În ceea ce privește relațiile comerciale juridice, potrivit noului Cod civil, apreciem că, deși vânzarea comercială, drept varietate a contractului de vânzare-cumpărare, nu este reglementată expres prin dispozițiile noului Cod civil, acreditarea ideii existenței unor relații comerciale juridice, cu precădere în materia vânzării, se poate fundamenta, după cum s-a remarcat și în literatura de specialitate⁴, pe dispozițiile art. 3 alin. (1) NCC, potrivit cărora reglementarea cu caracter general se aplică și relațiilor dintre profesioniști, precum și raporturilor dintre aceștia și orice alte subiecte de drept civil. Sunt considerați profesioniști, în accepțiunea art. 3 alin. (2) NCC, toți cei care exploatează o întreprindere.

De asemenea, continuând raționamentul, întrucât, în accepțiunea art. 8 alin. (1) din Legea nr. 71/2011, noțiunea de „profesionist” prevăzută la art. 3 include și categoriile de comerciant, care, potrivit art. 6 alin. (1) din Legea nr. 71/2011 este reprezentată de persoanele fizice sau juridice supuse înregistrării în Registrul comerțului, potrivit art. 1 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, se poate concluziona faptul că poate fi acreditată ideea relațiilor comerciale juridice instituite prin noul Cod civil, întrucât, în cadrul acestor relații una dintre părțile acesteia trebuie să aibă calitatea de profesionist-comerciant.

¹ A se vedea B. Diamant, *Unificarea și noul Cod civil (NCC)*, în RDC nr. 1/2013, p. 26.

² *Ibidem*, pp. 26 și 27.

³ Pentru un amplu studiu în materia probelor în operațiunile contractuale comerciale după apariția noului Cod de procedură civilă, a se vedea H. Sasu, *Ce se păstrează din vechile mijloace de probă ale operațiunilor comerciale după apariția noului Cod de procedură civilă?(I)* în RDC nr. 3/2013, pp. 41-55 și (II), în RDC nr. 4/2013, pp. 31-44.

⁴ L. Stănculescu, *Curs de drept civil. Contracte conform noului Cod civil*, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 189.

Totodată, apreciem că acreditarea existenței unor relații comerciale juridice în contextul noului Cod civil, poate fi desprinsă și din obligațiile care incumbă profesioniștilor¹, fiind vorba, despre unele obligații statuate prin noul Cod civil în materia executării obligațiilor, cât și despre unele obligații caracteristice profesioniștilor.

Astfel, pornind de la prevederile art. 3 alin. (2) NCC, în sensul cărora sunt considerați profesioniști toți cei care exploatează o întreprindere, iar, în accepțiunea art. 3 alin. (3) C. civ., constituie exploatarea unei întreprinderi exercitarea sistematică, de către una sau mai multe persoane, a unei activități organizate ce constă în producerea, administrarea ori înstrăinarea de bunuri sau în prestarea de servicii, indiferent dacă are sau nu scop lucrativ, se poate concluziona că și în sarcina profesioniștilor pot fi instituite obligații de rezultat sau obligații de mijloace, astfel cum acestea sunt definite prin art. 1.481 NCC. Astfel, în accepțiunea art. 1.481 NCC, în cazul obligației de rezultat, debitorul este ținut să procure creditorului rezultatul promis, iar, în cazul obligațiilor de mijloace, debitorul este ținut să folosească toate mijloacele necesare pentru atingerea rezultatului promis.

În continuare, prin art. 1.481 alin. (3) NCC, se stabilesc criteriile de distincție pentru a se stabili dacă o obligație este de mijloace sau de rezultat, respectiv: a) modul în care obligația este stipulată în contract; b) existența și natura contraprestației și celelalte elemente ale contractului; c) gradul de risc pe care îl presupune atingerea rezultatului; d) influența pe care cealaltă parte o are asupra executării obligației. Ca atare, după cum s-a remarcat, în vederea delimitării obligațiilor de rezultat, de acelea de mijloace trebuie văzut dacă rezultatul urmărit prin activitatea debitorului este intrinsec sau extrinsec raportului obligațional (în cazul obligațiilor de rezultat este intrinsec, fiind parte a raportului juridic obligațional, pe când la cele de mijloace este extrinsec)².

În categoria obligațiilor caracteristice profesioniștilor și a definirii acestora, care scoate în evidență existența unor relații comerciale juridice și după intrarea în vigoare a noului Cod civil, în literatura de specialitate³ sunt considerate astfel de obligații:

a) obligația de prestare a serviciilor, care are caracter strict personal și care trebuie să cuprindă toate obligațiile de a face care constau într-o activitate proprie a debitorului, excepție făcând cele care au ca obiect al prestației debitorului fie plata prețului, fie predarea bunului sau garantarea bunului;

b) obligația de informare și consiliere, obligație ce revine tuturor profesioniștilor, cu precădere, atunci când se află în raporturi juridice cu non-profesioniști;

c) obligația de confidențialitate, potrivit căreia debitorul obligației sau auxiliarii acestuia au obligația să păstreze secretul profesional cu privire la actele sau faptele despre care au luat cunoștință în cadrul activității pe care au desfășurat-o, chiar și după ce a încetat funcția, excepție făcând cazurile în care legea sau părțile interesate îl eliberează de această obligație;

d) obligația de eficacitate, care presupune că profesionistul are competența necesară care să îi permită, în ciuda dificultăților, să își dovedească calitățile profesionale;

e) obligația de securitate care este, de regulă, conexă altei obligații. Dacă izvorul acestei obligații este legea, atunci ea este conexă obligației de face sau a nu face, iar dacă izvorul este contractul, atunci ea este conexă obligației de a da sau a face.

Concluzionând, sub aspectul obligațiilor profesioniștilor, se arată că majoritatea obligațiilor profesioniștilor, intră sub incidența obligațiilor de mijloace, de prudență și diligență, fără însă a exclude posibilitatea ca unele dintre ele să intre în categoria obligațiilor de rezultat, iar obligațiile specifice profesioniștilor analizate sunt comune anumitor categorii profesionale, cum ar fi

¹ A se vedea, în acest sens, V. Stoica, *Discuții privitoare la unele obligații care incumbă profesioniștilor*, în RDC nr. 7-8/2013, pp. 20-25.

² *Ibidem*, p. 21.

³ *Ibidem*, pp. 22-25.

avocați, notari, executori judecătorești, neexecutarea acestor obligații specifice profesioniștilor apreciindu-se, *in abstracto*, ținând de comportamentul unui bun profesionist, adică a unui *bonus pater familias*¹.

Secțiunea 2. Necesitatea distincției dintre actele juridice civile și cele comerciale în materia dreptului comerțului internațional

Importanța distincției dintre actele civile și actele de comerț devine imperios necesară în materia raporturilor juridice de drept al comerțului internațional, deși noul Cod civil, consacră concepția monistă, întrucât, numai printr-o asemenea distincție, se poate constata dacă un anumit raport juridic cu element de extraneitate din materia dreptului comerțului internațional, intră sau nu sub incidența unor convenții internaționale care reglementează raporturi juridice din materia dreptului comerțului internațional.

Sub acest aspect, în literatura de specialitate², pornindu-se de la denumirea dată disciplinei care reglementează raporturile juridice care apar în cadrul activității de comerț exterior și cooperare economico-internațională a României, s-a analizat aparenta contradicție dintre monismul noului Cod civil și realitatea existenței științei dreptului comerțului internațional, de o covârșitoare importanță în vremurile actuale, dominate de mondializarea și globalizarea economiei/comerțului.

Astfel, în literatura de specialitate s-a pus problema dacă această materie juridică trebuie să se numească în continuare „dreptul comerțului internațional” sau, prin aliniere la denumirea noii ramuri de drept intern, ar fi mai potrivit să o denumim „drept comercial internațional”, apreciindu-se că, prin particularitățile obiectului său de reglementare, titulatura cea mai potrivită pentru această materie este aceea de „drept al comerțului internațional”³. Principalul argument în sprijinul acreditării ideii că denumirea cea mai potrivită este aceea de „drept al comerțului internațional”, și nu drept comercial internațional” este acela că dreptul comerțului internațional nu constituie o ramură distinctă în sistemul de drept român, așa cum constituie dreptul comercial intern, ci această ramură de drept (drept al comerțului internațional) are un caracter interdisciplinar, fiind constituită din norme aparținând mai multor ramuri de drept, a căror reunire se justifică prin obiectul lor comun de reglementare, și anume raporturile juridice care apar în cadrul activității de comerț exterior și cooperare economică internațională a României, constatând existența unui fenomen obiectiv și specific – comerțul internațional *lato sensu* – și exprimă sintetic ansamblul de norme juridice care îl reglementează⁴.

Astfel, în materia comerțului internațional, vânzarea și cumpărarea prezintă anumite particularități derivate din specificul relațiilor de comerț internațional (care sunt reliefate cel mai pregnant prin art. 1 din Legea model privind arbitrajul internațional elaborată de UNICITRAL, pe care le vom reproduce mai jos) în sensul că vânzarea comercială internațională constă într-o activitate de interpunere între producător și consumator în scopul obținerii de profit, pe când vânzarea de drept comun, prin care nu se urmărește obținerea de profit, are ca scop doar realizarea unor trebuințe sociale. Ca atare, specificitatea operațiunilor de vânzare-cumpărare în materia comerțului internațional, față de operațiunile de vânzare-cumpărare instituite prin noul Cod civil, impune necesitatea intenției de revânzare, respectiv, cumpărarea fiind făcută în scop de revânzare sau închiriere, deci este făcută pentru obținerea de profit. Sub acest aspect, și în literatura de

¹ V. Stoica, *Discuții privitoare la unele obligații care incumbă profesioniștilor*, în RDC nr. 7-8/2013, p. 25.

² Ș. Beligrădeanu, *Suntem în prezența unei contradicții...*, pp. 35-37.

³ A se vedea D.-A. Sitaru, *Dreptul comerțului internațional. Tratat. Partea generală*, Ed. Universul Juridic, București, 2008, p. 105.

⁴ *Ibidem*.